

Maar de derde man, o, dat was een zonderlinge figuur. 'n Mager, grof boerengezicht, sterk gebruind en weelderig begroeid met stoppelig haar. Om den hals 'n zwart katoenen stropdas, en dááromheen, ter eere van de plechtigheid, een liggende boord, rafelig, groezelig, waarvan 't eene uiteinde naar boven, 't andere naar beneden drong, wat bij elkaar gehouden door 'n dotje van pluizig, verweerd veterband, dat 'n strikje verbeeldde. Met 't langwerpige dunne hoofd met lange zwarte haren, die naar achteren bogen in den nek, was allermintst in stijl de puntig uitlopende rossige hoed, die eerst tegen den draad ingestreken, en toen weer wat glad gewreven scheen te zijn. Op z'n knieën die door 't dunne zwarte broekje dreigden te boren, lagen de handen, onnatuurlijk groot en vleezig. De eene stak in een zwarte handschoen van garen, waarvan de topjes slap neerhingen; de andere was bloot, nog bruiner dan 't gezicht, nog dichter behaard, midden-òp 'n groot gezwel waarvan de huid door spanning glom. En de nagels, die lang waren en zwart, sloegen dubbel aan 't eind, en drukten in 't vleesch. Heel groot was de derde man, en bijzonder smal; de schouders van z'n korte blauwe winterjas hingen in bogen op z'n eigen schouders af. Star zat'ie, onbeweeglijk, dom-eerbiedig als in de kerk.

Kil geel licht zeefde er door de gordijntjes in 't rijtuig, en langs de kiertjes schoot de oranje zonneglans en 't druk jubelend leven van de blij wakkere ochtendstad.

»Wat 'n pracht, wat 'n pracht,» zei plotseling de heer met 't domme boerengezicht, terwijl'ie ongeloovig 't hoofd schudde, en met eerbiedige verbazing vroeg'ie z'n buurman: „Heb uwe die kist gezien van dat dure, fijne hout? — echt pérenhout meneer!”

En toen 't gezelschap met nuchtere „jawel's” toonde dat het 't niets bijzonders vond, ging de man met gespannen bewondering voort: „Maar hebt uwe dan op die afwerking gelet met die fijne randen, en dat deksel met 'n dakkie d'r op. Die kist was heelemaal naar 't lichaam gemaakt, weet uwe dat wel? — breed bij 't hoofd en smal bij de voeten. Dan moest uwe de doodkisten bij ons in Nieuwland 's zien; daar maken ze d'r een *bak* van, een vierkante bak, niets meer...”

De anderen toonden opzichtig belangstelling in die bijzonderheid; ze vonden 't een welkome bron van gesprek...

„Maken ze d'r een *bàkkie* van?” — vroeg grinnkend om z'n woordspeling 't dansmeestertje... „Wat zegt uwe? — een gewone vierkante kist? — Nee neef, dáár vertel je me wat nieuws!”

„Zeker,» vervolgde zwaarwichtig de Nieuwlander, „nooit anders. En dat zit dan nog lossies in mekaar ook; 'n paar maanden in den grond, en de heele boel ligt los...”

Daarop bleef 't weer stil...

Hij voelde zich verplicht nu toch ook 's 'n woordje te zeggen... dacht 'n poosje, en toen:

„Weten de heeren wel, dat 'r verleden al iemand in 'n alluminiumkist